

...Wczoraj

dzisiaj

jutro...

Słowa i czyny

W TYM SAMYM CZASIE, kiedy plenum UNESCO, obradujące w Mexico-City, jednogłośnie uchwalilo rezolucję, potępiającą wrogą propagandę wśród narodów całego świata, ekipa artystów z Hollywood w pośpiechu nakręcała na terenie Ottawy film pt. „Żelazna kurtyna“, którego tendencja wyraźnie godzi w dobre imię wszystkich państw środkowej, południowej i wschodniej Europy.

Rezolucja głosiła: „Przedstawiciele oświaty, wiedzy i kultury, zgromadzeni w Meksyku na generalnej konferencji UNESCO, wobec alarmów o niebezpieczeństwach, grożących pokojowi z powodu szerzenia poglądów, jakoby nowa wojna była nieunikniona, zaniepokojeni są obojętnością, rezygnacją i spokojnym przyjmowaniem tych poglądów przez niektóre koła opinii publicznej. I dlatego zwracają się z uroczystym apelem do wszystkich tych, którzy troszczą się o godność człowieka i przyszłość cywilizacji, a specjalnie do pedagogów, uczonych, artystów, pisarzy i dziennikarzy całego świata, by potępili te szkodliwe poglądy, działali w imieniu sumienia narodów, opierając się zbiorowemu samobójstwu, zwalczali wszelkimi środkami, jakie mają do rozporządzenia, uleganie takim obawom oraz wszelką akcję, która może zagrozić sprawiedliwemu trwałemu pokojowi“.

Jak donosi kanadyjskie pismo „Journal“, na wiadomość o powyższej rezolucji ludność Ottawy zaprotestowała przeciwko nakręcaniu filmu „Żelazna kurtyna“ na terenie Kanady. Filmowcy wezwali jednak policję, która zdusiła w zarodku wszelkie próby wywołania incydentów. Po zakończeniu zdjęć realizatorzy filmu oświadczyli, że praca ich na terenie Kanady „byłaby w dużym stopniu utrudniona, gdyby nie poparcie ze strony najwyższych czynników państwa z ministrem spraw zagranicznych i ministrem spraw wewnętrznych na czele“.

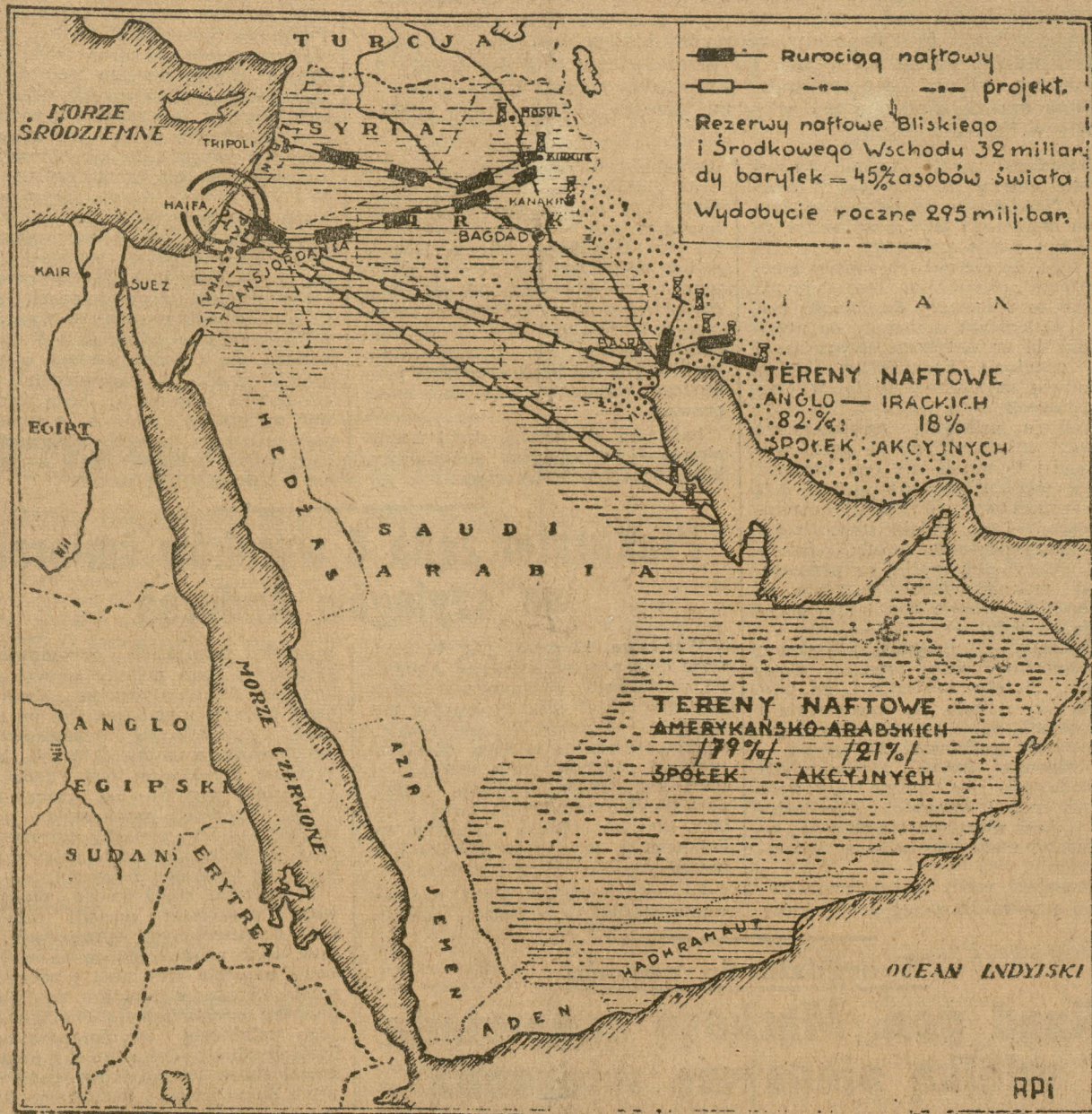
(Men)

Nowi wiceministrowie

WŁODZIMIERZ SOKORSKI I JERZY GROSICKI, nowomianowani podsekretarze Stanu w Min. Kultury i Sztuki, objęli urządowanie.

Włodzimierz Sokorski, który jednocześnie piastuje stanowisko pierwszego sekretarza KCZZ, przewodniczącego Rady Szkół Wyższych i przewodniczącego TUR-u, urodził się w 1908 r. i jest z wykształcenia znawcą filologii orientalnej (był asystentem sinologii). Od wczesnej młodości zajmował się działalnością polityczną i społeczną i był więziony w okresie przedwojennym. W czasie wojny w Wojsku Polskim dosłużył się stopnia podpułkownika. Jest członkiem PPR i posłem na Sejm.

Jerzy Grosicki (nr. 1907) związany jest szczególnie z terenem Poznania gdzie ukończył studia prawno-ekonomiczne. Przed wojną pracował w skarbowości i na polu naukowym. Okres okupacji spędził w Krakowie pracując w centrali „Spółem“ gdzie piastował godność przewodniczącego tajnej Rady Zakładowej. Od marca 1945 r. jako wicewojewoda poznański położył wielkie zasługi około odbudowy życia kulturalnego na terenie Wielkopolski i został za swą działalność na tym polu odznaczony Krzyżem Oficerskim Orderu Odrodzenia Polski. Od września 1947 r. do chwili obecnej pozostawał na stanowisku podsekretarza stanu w Ministerstwie Aproprowiacji. Jest członkiem PPS.



Claude Cockburn

Nafta za cenę krwi

Londyn, w marcu.

Wielki, lśniący limuzynowy „królów naft“ zapelnili park samochodowy w pobliżu Departamentu Stanu w Waszyngtonie. Sami „władcy“, również wielcy i lśniący, jak ich auta, otoczeni swiata prawników, geologów, sprawozdawców i politycznych ekspertów maszerują korytarzami Departamentu, aby zasięgnąć wywiadu u podsekretarza stanu, sprawującego naczelne kierownictwo sekcji Środkowego Wschodu. Goście ci nominalnie znaleźli się tutaj aby prosić o radę i pomoc. W rzeczywistości funkcja ich sprowadza się do dyktowania posunięć politycznych. I podczas gdy tak sobie poubośnie debatują w zacisznym gabinecie Departamentu Stanu, o tysiąc mil dalej krew się leje obficie z ich przyczyn i na ich własny rachunek: to z powodu nafty (i wszystkiego, co wiąże się z naftą w sensie potęgi finansowej i militarnej), wylatują w powietrze dymy na głównych ulicach Jerozolimy, to z powodu nafty toczą się mordercze walki na frontach palestyńskich i trwają złowróżbne dysonanse w Lake Success, głównej siedzibie ONZ.

Walka o naftę zyskuje wciąż na sile i toczy się na każdej możliwej płaszczyźnie. Jedną z nich jest działalność tajnych agentów W. Brytanii i USA, którą prowadzą czasem w przykładowej harmonii powstałej na gruncie tych samych pożądań — czasem w morderczym konflikcie zrodzonym z niemożności pogodzenia zbyt drapieżnych apetytów. Angielski Intelligence Service dysponuje jednym atutem — mianowicie licznymi kontaktami z bogatymi przywódcami arabskimi są starej daty i sięgają daleko wstecz jeszcze poza słynnego pułkownika Lawrence'a. Kawaleria im. św. Jerzego prowadziła manewry na Środkowym Wschodzie przez wiele lat, zanim dolar wtargnął na plac boju.

Lecz jak twierdzą Amerykanie „pieniądz przekonuje“ i fakt pozostaje faktem, że amerykańskie towarzystwa naftowe, przyszedłszy tak późno, więcej mają do zaoferowania w łapówkach i subsydiach, niż Brytyjczycy. Jeden dolar za każdą barykę nafty wydobytej z tego kraju — oto oferta,

którą Amerykanie złożyli królowi Arabii, pozbawionemu wszelkich skrupułów monarsze, który jest całkowicie przygotowany użyć dolarów Wall Street na utrzymanie feudalnej struktury swego państwa, opartej na ucisku i fantastycznej wprost niedzy obrzytniej większości mieszkańców kraju. I widok milionów dolarów, toczących się jak rok długi do jego skarbcza wpływa coraz bardziej na zacieranie się wspomnień niektórych „lask“, jakiego otrzymywał ten władca w przeszłości od londyńskiej City.

Bitwa się toczy również na płaszczyźnie „oficjalnej“ — w tajnych notkach i rozprawach pomiędzy Departamentem Stanu a Foreign Office i pomiędzy tymi instytucjami a „niezawisłymi“ rządami Środkowego Wschodu.

Później propaganda naftowa stała się całkiem otwarta: nastąpiło szczere wyznanie, że decyzje St. Zjednoczonych co do podziału Palestyny muszą być zmienione, ponieważ w przeciwnym wypadku „wrogość Arabów“ zagrozi poważnym niebezpieczeństwem amerykańskim zapasom nafty na Środkowym Wschodzie (Propaganda ta nie uważa za stosowne wspomnieć, że „wrogość“ nastawieni przywódcy arabscy są niczym innym, jak tylko marionetkami w rękach Ameryki lub Anglii, całkowicie zależnymi od pieniędzy swych dobroczyńców, za które organizują sobie obronę przeciwko masom arabskim).

Jednocześnie zostały wysunięte nowe żądania w stosunku do W. Brytanii: oświadczone, że jeżeli Anglia nie zgodzi się poprzeć ostatnich posunięć politycznych na Środkowym Wschodzie i tym samym pomóc do utrzymania terenów naftowych, plan Marshalla zostanie poważnie ograniczony. Rozumie się, było to właśnie to, na co Bevin od dawna czekał; on nigdy nie odnosił się pozytywnie do planu podziału Palestyny i sabotował go od samego początku. Teraz cofnął się skwapliwie do stanowiska, które mu najbardziej odpowiada — stanowiska, na którym Anglia występuje w roli „młodszego partnera“ amerykańskiego imperializmu, chętnego i gotowego do usług.

W tym samym czasie Waszyngton wystosował tajną notę do Londynu ró-

wniez z żądaniem, aby W. Brytanii prowadziła swoją politykę na Środkowym Wschodzie zgodnie z amerykańskimi planami. Było to żądanie, które mr. Bevin pośpieszył z zapalem zaakceptować.

Na płaszczyźnie propagandy również toczy się bitwa. Od tygodnia już zmonopolizowana prasa amerykańska walczy o naftę w najbardziej cyniczny sposób. Najpierw podniesiono odwieczny wrzask, że „amerykańskie źródła naftowe wewnątrz kraju zostały wyczerpane“. Jeżeli zajrzymy do gazet z 1920 r. i przeczytamy sprawozdanie na ten temat, przekonamy się, że gdziekolwiek rozpatrywane są nowe zakusy imperialistów na naftę, zawsze poprzedza je „alarm“ o źródła amerykańskie. Jasne jest, że jedynym celem tego „bitcia w bęben“ jest zastraszenie publiczności amerykańskiej i wzmocnienie jej, że w przeciągu kilku lat rezerwy naftowe w Texasie, Kansasie, Oklahomie i Kalifornii wyschną całkowicie, pozostawiając Stany Zjednoczone — bezbronne! Zawsze znajdzie się spora liczba należycie „obłaskawianych“ geologów, gotowych do przyjęcia wielkich sum pieniężnych w zamian za wydanie odpowiednio spreparowanych opinii.

Rzeczą mr. Bevina jest robić, co może, aby zapewnić, że prezydent Truman nie ponosi żadnej odpowiedzialności za zdradę ludności żydowskiej i mas arabskich, wobec interesów milionerów naftowych, dostawców wojennych i feudalnych władców.

Dopiero parę tygodni temu nie szczędzono mr. Bevinowi w Izbie Gmin docinków w związku z niepowodzeniem jego polityki w Palestynie. W złym humorze, jak zwykle, mr. Bevin poczuł się dotknięty do żywego:

„Nie bądźcie tacy pewni — zapowiedział Izbie — że moja polityka w Palestynie spała na panewce“.

Dla tych, którzy rozumieją prawdziwy imperialistyczny charakter polityki mr. Bevina, ten poufaty wybuch złego humoru „jest złowrogim ostrzeżeniem“.

W POLSCE SWIECIE

„Dziennik Bałtycki“ obchodził niedawno jubileusz: ukazał się tysięczny numer tego czołowego pisma polskiego Wyrbrzeża. Jubileusz ten zbiegł się z inną datą. Trzy lata temu wojska polskie w zwycięskim pochodzie dotarły do Bałtyku. Nie dość było w walce osiągnąć morze, trzeba było wyczerpaną pracą zdobyć je na zawsze dla Polski. Wkład „Dziennika Bałtyckiego“ w tę pracę jest duży: kształtowanie polskiej myśli morskiej, wiernie odzwierciedlanie Wyrbrzeża — oto osiągnięcia, które sprawiły, że organ ten zjednał sobie liczne rzesze czytelników. Do gratulacji, jakie otrzymał w dniu swego jubileuszu bratni organ czytelnikowski, dołączamy najlepsze życzenia dalszej owocnej pracy w służbie idei morskiej. Podobne życzenia należą się bydgoskiej „Ziemie Pomorskiej“, która jest dla Pomorza tym samym czym „Dziennik Bałtycki“ dla Wyrbrzeża i która niedawno wydała tysięczny numer w trzecią rocznicę swego powstania.

Międzynarodowe Towarzystwo Reformy Kalendarza z siedzibą w USA proponuje reformę podziału roku. Rok dzieliłby się jak dotychczas na 12 miesięcy. Każdy kwartał miałby 91 dni. Pierwszy miesiąc kwartału miałby 31 dni, oba następnie po 30 dni. 31 grudnia byłby dniem nadzwyczajnym, podobnie jak 31 czerwca w latach przestępnych. 1 stycznia, 1 kwietnia, 1 lipca i 1 października wypadłyby zawsze w niedzielę. Pierwszy dzień lutego, maja, sierpnia i listopada w środę — a marca, czerwieca, września i grudnia w piątek. Sprawa znajduje się obecnie w ONZ. Na wprowadzenie nowego kalendarza zgadza się już wiele państw, nawet Watykan nie zgłasza swego sprzeciwu. Kalendarz taki byłby wygodny ze względu na to, że określony dzień tygodnia przypadałby zawsze w tym samym dniu miesiąca.

Amerykanie odznaczają się pomysłami, które nie zawsze bywają mądre, choć często są oryginalne. Pewien znany lekarz nowojorski stwierdził, że pocałunek ust ludzkich może być bardzo szkodliwy dla zdrowia, gdyż ułatwia przeniesienie bakterii chorobotwórczych. Nie wymyślił więc nic nowego: znalazł natomiast nader oryginalne rozwiązanie problemu pocałunku. Ponieważ większość chorób, występujących u psów nie jest szkodliwa dla ludzi, lekarz ów z całą naukową radą, by ludzie spragnieni pocałunku, wyładowywali swą czułość — raczej na psach.



Do Czech przybyło małżeństwo Leuret ze Szwajcarii odbywające od kilku miesięcy pieszą podróż dookoła świata. Państwo Leuret podjęli swą wędrówkę by zdobyć nagrodę 200.000 fr. szwajc. wyznaczoną przez jedno z szwajcarskich towarzystw. Dalsza droga będzie z Pragi przez Bukareszt, Konstantynopol, Bagdad, Bombaj, Kalkutę, Hanoi do Hongkongu, następnie z San Francisco do Nowego Jorku — i wreszcie przez Londyn, Paryż do Genewy. Podróż swą, po przebyciu 60 tysięcy km spodziewają się ukończyć w 1950 r.

W Hadze, w turnieju szachowym o mistrzostwo świata, reprezentant ZSRR Paweł Keres pokonał w 51 ruchach Holendra Maxa Euwe. W Hadze zostanie rozegrana jeszcze jedna runda turnieju. Trzy dalsze rundy odbędą się w Moskwie za 2 tygodnie.

